

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

XIVe KAMER

A R R E S T

**nr. 224.276 van 5 juli 2013
in de zaak A. 206.488/XIV-34.562**

In zake : XXX
 bijgestaan en vertegenwoordigd door
 advocaat Emmanuelle Schouten
 kantoor houdend te 1210 Brussel
 Haachtsesteenweg 55
 bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen :

de COMMISSARIS-GENERAAL VOOR DE VLUCHTELINGEN EN
DE STAATLOZEN

I. Voorwerp van het beroep

1. Het cassatieberoep, ingesteld op 28 september 2012, strekt tot de vernietiging van het arrest nr. 87.988 van 21 september 2012 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

II. Verloop van de rechtspleging

2. Bij beschikking nr. 9151 van 31 oktober 2012 wordt het cassatieberoep toelaatbaar verklaard.

De verwerende partij heeft een memorie van antwoord ingediend en de verzoeker heeft een memorie van wederantwoord ingediend.

Eerste auditeur-afdelingshoofd Robert Vander Elstraeten heeft een verslag opgesteld, op grond van artikel 16 van het koninklijk besluit van 30 november 2006 tot vaststelling van de cassatie-procedure bij de Raad van State.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 8 mei 2013 om 10.30 uur.

Staatsraad Carlo Adams heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Emmanuelle Schouten, die verschijnt voor de verzoeker, en attaché Katrien Allyns, die verschijnt voor de verwerende partij, zijn gehoord.

Eerste Auditeur Marijke Sterck heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3. De verzoeker komt op 29 juni 2009 België binnen en verklaart zich op 19 juli 2012 een tweede maal vluchteling. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen neemt op 21 augustus 2012 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Op 4 september 2012 tekent de verzoeker tegen die weigeringsbeslissing beroep aan bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Met een arrest van 21 september 2012 weigert de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus aan de verzoeker. Dit is het bestreden arrest.

IV. Onderzoek van de middelen

Enig middel

Uiteenzetting van het middel

4. De verzoeker werpt in een enig middel de schending van artikel 149 van de Grondwet, van artikel 48/5, § 3, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang

tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet) en van artikel 8 van richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (Richtlijn 2004/83) op.

In hetgeen als een derde onderdeel kan worden beschouwd voert de verzoeker “over **het redelijk karakter van het intern vluchtalternatief**” het volgende aan:

“(…)

Geen enkel onderzoek van het redelijk karakter van een intern vluchtalternatief, zoals voorzien in het artikel 48/5, werd gevoerd.

Volgens het UNHCR moet het onderzoek van het redelijk karakter de volgende vraag beantwoorden: "Can the claimant, in the context of the country concerned, lead **a relatively normal life without facing undue hardship?**"

In het verzoekschrift werd uitgebreid gemotiveerd over de «undue hardship», met name **de zeer moeilijke omstandigheden voor teruggekeerde vluchtelingen om te overleven in Kaboel.**

Het bestreden arrest antwoordt niets op de ingeroepen rapporten, terwijl dit mensenrechtenrapporten zijn van internationaal erkende organisaties. Het EHRM maakt steeds gebruik van deze bronnen en vertrouwt deze dus.

Het bestreden arrest stelt enkel en alleen: 'De door hem toegevoegde landeninformatie in het verzoekschrift kan niet leiden tot een andere oordeelsvorming'.

Deze overweging kan niet gelden als een antwoord op de concrete kritiek van verzoeker, in de vorm van mensenrechtenrapporten, op de beslissing van het CGVS.

De informatie van het CGVS over de veiligheidssituatie in Kaboel is informatie waarvan de pertinentie zich beperkt tot de wetenschap of er sprake is van een gewapend conflict in de zin van 48/4, c). Ze is echter niet pertinent om te determineren of Kaboel een intern vluchtalternatief vormt in de zin van artikel 48/5.

Het CGVS heeft geen enkele informatie aangehaald die de moeilijkheden die verzoeker zou hebben om zich te vestigen en die de informatie van verzoeker zouden tegenspreken. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen laat volledig na om de informatie door beide partijen aangevoerd, tegen elkaar af te wegen.

Het bestreden arrest schendt hierdoor artikel 48/5, §3 Vreemdelingenwet en geeft geen antwoord op een essentieel punt aangevoerd door verzoeker en dit in de zin van artikel 149 van de Grondwet.

(…)”.

5. De verwerende partij stelt betreffende dit onderdeel in de memorie van antwoord het volgende:

“(…)”

Verweerder verwijst nogmaals naar punt 2.2.5. van het bestreden arrest waarin gesteld wordt dat met toepassing van artikel 48/5, § 3 van de vreemdelingenwet er geen behoefte is aan bescherming indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees bestaat voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade, en indien van de verzoeker redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen stelt vervolgens uitdrukkelijk: "Hierbij geldt als voorwaarde dat de verzoeker toegang moet hebben tot dat deel van het land en er zich moet kunnen vestigen (EHRM, Salah Sheekh t. Nederland, 11 januari 2007, § 141; EHRM, Hussein t. Zweden, 13 oktober 2011, § 97)." De Raad geeft aldus uitdrukkelijk aan dat er slechts sprake kan zijn van een intern vluchtalternatief wanneer dit toegankelijk en redelijk is. In de volgende alinea van het bestreden arrest wordt het bestaan van een dergelijk vestigingsalternatief in hoofde van verzoeker verder ontwikkeld en onderzocht.

Aangaande het toegankelijk en veilig karakter wordt verwezen naar de actuele en uitgebreide informatie van de commissaris-generaal, toegevoegd aan het administratief dossier, en waaruit blijkt dat het geweld in de stad Kaboel plaatselijk en niet aanhoudend is en de vorm aanneemt van asymmetrische aanvallen, zodat er geen sprake kan zijn van een conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c van de vreemdelingenwet. Hieruit blijkt voorts dat dat Kaboel onder de effectieve controle van de regering staat. De Raad besluit dat Kaboel verder op een veilige manier toegankelijk is voor verzoeker gelet op de aanwezigheid van een internationale luchthaven.

Aangaande het redelijk karakter wijst verweerder er op dat het Commissariaat-generaal onderzocht heeft of in de zin van artikel 48/5, §2 van de Vreemdelingenwet "redelijkerwijs" van verzoeker het gebruik van een intern vestigingsalternatief kan worden verwacht. Het CGVS baseerde zich hiervoor op de verklaringen die verzoeker zelf had afgelegd aangaande zijn scholing, zijn beroepservaring, zijn talenkennis, alsook op de vaststelling dat verzoeker voldoende zelfstandig en initiatiefrijk is om zelfs naar Europa te reizen en zich in een vreemde gemeenschap te vestigen. Het CGVS besloot dat het niet onmogelijk of onredelijk is voor verzoeker om zich te vestigen in één van de stedelijke gebieden in Afghanistan. Verweerder verwijst vervolgens naar wat uiteen gezet werd onder punt 2.1.2., meer bepaald dat uit het bestreden arrest onmiskenbaar blijkt dat de Raad zich aansluit bij de motieven van de beslissing van het CGVS en dat Raad van oordeel is dat verzoeker niet heeft aangetoond dat hij, die zich voordoeft als een alleenstaande man, zich inzake zijn profiel onderscheidt van andere alleenstaande mannen te Kaboel. Verzoeker kan derhalve niet volhouden dat de Raad het redelijk karakter van het voorhanden zijnde vestigingsalternatief niet zou onderzocht hebben.

De bewering dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet zou antwoorden op verzoekers aangebrachte informatie mist feitelijke grondslag. Verweerder verwijst naar punt 2.2.5. waarin de Raad uitdrukkelijk stelt dat de door verzoeker aangevoerde landeninformatie niet kan leiden tot een andere oordeelsvorming. Het bestreden arrest voldoet op dit punt dan ook aan de motiveringsplicht als vormvereiste van jurisdictionele beslissingen. Verweerder benadrukt dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen als feitenrechter soeverein oordeelt over de objectiviteit, betrouwbaarheid en relevantie van de neergelegde stukken.

Het derde onderdeel van het enig middel is ongegrond.
(...)"

6. In de memorie van wederantwoord voegt de verzoeker toe dat geen afweging en onderzoek van de argumenten van de beide partijen heeft plaatsgevonden en dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zich met één enkele zin volledig bij de motieven van de aanvankelijk bestreden beslissing aansluit.

Beoordeling

7.1. Artikel 149 van de Grondwet bepaalt dat alle vonnissen met redenen zijn omkleed. Deze **motiveringsverplichting** als vormvereiste houdt in dat de rechter moet antwoorden op de door de partijen aangevoerde verweermiddelen. Uit de motivering moet blijken of de rechter alle gegevens van het dossier ten gronde heeft onderzocht en **daadwerkelijk heeft geantwoord op de kritiek of het verweer van de partijen.**

Overeenkomstig **artikel 48/5, § 3,** van de Vreemdelingenwet is er geen behoefte aan bescherming indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade bestaat en indien van de verzoeker **redelijkerwijs** kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Er wordt rekening gehouden met de **algemene omstandigheden in het land** en met de **persoonlijke omstandigheden van de verzoeker** op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen.

Wanneer de vreemdeling uiteenzet waarom het door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen in aanmerking genomen intern vestigingsalternatief niet kan worden aanvaard, dient de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen deze redenen te onderzoeken. Indien hij de kritiek van de verzoeker verwerpt, moeten de redenen daarvoor duidelijk uit zijn arrest blijken.

Te dezen heeft de verzoeker in zijn verzoekschrift tot beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen **met verwijzing naar meerdere rapporten van mensenrechtenorganisaties en vluchtelingeninstanties en met citaten uit die rapporten uiteengezet dat zijn situatie bij een terugkeer naar Afghanistan deze is van duizenden uitgezette of teruggekeerde vluchtelingen, wier leven zich afspeelt in vluchtelingenkampen waar de meest elementaire behoeften, zoals een woonst, eten en elementaire hygiëne, ontbreken. In die kampen is geen drinkbaar water, noch sanitair, noch toegang tot gezondheidszorgen.** Volgens de verzoeker had de commissaris-generaal ten onrechte de

verschrikkelijke levenssituatie van terugkomende vluchtelingen, die meestal in vluchtelingenkampen terechtkomen, niet onderzocht.

In het bestreden arrest wordt betreffende de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet overwogen dat de verzoeker niet aantoont dat hij, die zich voordoet als een alleenstaande man, zich in zijn profiel onderscheidt van de andere alleenstaande mannen te Kaboel en dat de door de verzoeker toegevoegde landeninformatie niet kan leiden tot een andere oordeelsvorming dan deze in de aanvankelijk bestreden beslissing.

Met die motivering antwoordt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet op het door de door de verzoeker aangevoerde gevaar om bij een terugkeer naar Afghanistan in een vluchtelingenkamp te belanden noch op de aangevoerde levensomstandigheden in die kampen. Uit die zeer algemene motivering, met de vaststelling dat de door de verzoeker toegevoegde landeninformatie niet tot een ander oordeel kan leiden, blijkt niet dat het profiel van de verzoeker als terugkerende vluchteling onder ogen is genomen om tot de redelijkheid van het intern vluchtalternatief te besluiten, noch dat is onderzocht of de verzoeker zich met dat profiel niet onderscheidt van de andere alleenstaande mannen in Kaboel. Wat het intern vestigingsalternatief betreft, blijkt uit het bestreden arrest nergens dat van de verzoeker “redelijkerwijs” kan worden verwacht dat hij zich in Kaboel zou vestigen.

Door niet in te gaan op verzoekers kritiek tegen de aanvankelijk bestreden beslissing betreffende het risico om als teruggekeerde vluchteling in een Afghaans vluchtelingenkamp te belanden waar hij aan mensonwaardige toestanden zou worden blootgesteld en door aldus niet na te gaan of er, gezien de kritiek van de verzoeker, wel sprake is van een redelijk vestigingsalternatief om tot de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te besluiten, heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de in artikel 149 van de Grondwet vastgelegde jurisdictionele motiveringsplicht geschonden. Het derde onderdeel van het enige middel is gegrond en die vaststelling volstaat voor de vernietiging van het bestreden arrest.

7.2. Het enige middel, waaronder het hierboven behandelde derde onderdeel, is uitsluitend gericht tegen het motief dat de verzoeker over een intern vestigingsalternatief in Kaboel zou beschikken. Dit motief wordt enkel gebruikt voor de weigering van de

subsidiare beschermingsstatus. De erkenning als vluchteling wordt daarentegen geweigerd omdat de vaststellingen zoals gedaan in het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen nr. 62.546 van 31 mei 2011 betreffende verzoekers eerste asielaanvraag “onverminderd overeind blijven”. In het bestreden arrest wordt meer bepaald overwogen dat “(d)e elementen noch de dienaangaande vastgestelde ongeloofwaardigheid van verzoekers asielrelaas (...) actueel het voorwerp uit(maken) van het geschil”.

Derhalve blijft de vernietiging van het bestreden arrest beperkt tot de weigering van de subsidiare beschermingsstatus.

BESLISSING

1. De Raad van State vernietigt het arrest nr. 87.988 van 21 september 2012 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, voor wat betreft de subsidiare beschermingsstatus.

2. Dit arrest zal in de registers van voormelde Raad worden overgeschreven, en melding ervan zal worden gemaakt op de kant van het vernietigde arrest.

3. De zaak wordt verwezen naar een anders samengestelde kamer van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

4. De verwerende partij wordt verwezen in de kosten van het cassatieberoep, begroot op 175 euro.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van vijf juli tweeduizend dertien, door de Raad van State, XlVe kamer, samengesteld uit:

André Beirlaen,	kamervoorzitter,
Carlo Adams,	staatsraad,
Pierre Barra,	staatsraad,
met bijstand van	
Joris Casneuf,	griffier.

De griffier

De voorzitter

Joris Casneuf

André Beirlaen